

نامه‌ای به سازمان عفو بین‌المللی

۲۱ مهر ۱۴۰۱ ساعت ۱۳:۴۷

وجود شکنجه مخالفان باعث شده بود تا بسیاری از آنان با نوشتن نامه به سازمان عفو بین‌المللی خواستار رسیدگی به وضعیت زندانیان شوند. علیرغم این شکنجه‌ها، بسیاری از مقامات حکومت پهلوی وجود آن را انکار می‌کردند.

حجم شکنجه مخالفان و نارضایتی آنان از وضعیت خود در زندان باعث شد تا بسیاری از سازمان‌های بین‌المللی فعال در زمینه حقوق بشر نیز نسبت به وضعیت زندانیان در ایران حساس شوند. این در حالی بود که حکومت شاهنشاهی با انکار شکنجه، اجازه بازدید این نهادها از زندان‌های ایران را نمی‌داد.

«چون قرار شده کنفرانس پیمان سنتو به جای واشینگتن در لندن برگزار شود، از خلعتبری وزیر خارجه دعوت کردم که طی مدت برگزاری کنفرانس در سفارتخانه اقامت داشته باشد و گزارش‌هایی که از تهران رسیده نشان می‌دهد که در روزهای اخیر زندانیان سیاسی در زندان قصر دست به اعتصاب غذا زده‌اند، تا به این وسیله اعتراض خود را نسبت به سوءرفتار مقامات نشان دهند. سازمان عفو بین‌المللی نیز با توجه به خواسته‌های این زندانیان، طی یادداشتی تقاضا کرده که به این سازمان اجازه تحقیق راجع به وضعیت زندانیان سیاسی داده شود. من هم با مخابره یک تلگراف سه صفحه‌ای به تهران - که متن آن را با همکاری «کاخ» (مشاور سیاسی سفارتخانه) تنظیم کردم. از وزیر خارجه خواستم تا موافقت مقامات تهران با درخواست سازمان عفو بین‌المللی را جلب کند. در این تلگراف استدلال کردم که به اعتقاد من بایستی از موقعیت بوجود آمده استفاده شود، تا هم بتوان توجه جهانیان را به اینکه در ایران اثری از شکنجه وجود ندارد (!) جلب کرد و هم شکایت زندانیان از «سوء رفتار مقامات» را به مسائلی از قبیل کیفیت غذا و چیزهایی در این ردیف ارتباط داد. ضمناً بر این نکته تأکید کردم که واقعا حیف است اگر در این موقعیت به سازمان عفو بین‌المللی اجازه بازرسی زندان قصر داده نشود، زیرا پس از این بازرسی موقعی که گزارش حاکی از عدم مشاهده شکنجه در زندان قصر توسط سازمان عفو بین‌المللی انتشار یافت، تبلیغات عظیمی به نفع ما خواهد بود...»

منبع: پرویز راجی، خدمتگزار تخت طاووس، ترجمه حا. مهران، تهران، انتشارات اطلاعات، ۱۳۷۳، صص ۱۶۶ - ۱۶۷

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/48953/نامه-ای-سازمان-عفو-بین-المللی>